

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa J. S.
przeciwko [...] Szpitalowi [...] w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 czerwca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 maja 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego,**
- 3) przyznaje ze środków Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w [...]) na rzecz adw. A. H. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki J. S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 maja 2018 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolę „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy, po przeprowadzeniu obszernego i wielokierunkowego postępowania dowodowego, w tym po dopuszczeniu dowodu z opinii głównych i uzupełniających dwóch biegłych sądowych, oddalił powództwo J. S. o zasądzenie zadośćuczynienia i odszkodowania, uzasadniane twierdzeniem powódki o zainfekowaniu wirusem wirusowego zapalenia wątroby typu C w czasie pobytu w pozwanym szpitalu. Podzielając ustalenia faktyczne oraz oceny prawne Sądu pierwszej instancji, Sąd Apelacyjny oddalił apelację powódki.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka powołała się na przyczynę kasacyjną z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. uzasadniając ją oczywistą zasadnością sformułowanych w skardze podstaw kasacyjnych i powołując się na ich uzasadnienie.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na tej przyczynie kasacyjnej nakładało na skarżącą powinność wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia określonych przepisów prawa materialnego lub procesowego. Oczywiście tego naruszenia polega na tym, że jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby zagłębiania się w szczegóły sprawy lub dokonywania poszerzonej analizy istotnych dla wyniku sprawy przepisów. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230). Powódka nie wykazała w drodze wyodrębnionego wyводу prawnego, że orzeczenie jest wadliwe na pierwszy rzut oka. Nie było w tym celu wystarczające przywołanie uzasadnienia podstaw kasacyjnych, kwestionujących, w istocie, ocenę dowodów i ustalenia faktyczne Sądu Apelacyjnego, prowadzące do konkluzji o niewykazaniu przez powódkę istnienia normalnego związku przyczynowego między pobytem powódki w pozwanym szpitalu i zakażeniem WZW typu C ze względu, między innymi, na okres inkubacji tego wirusa, charakter zabiegu powódki oraz warunki epidemiologiczne panujące w pozwanym szpitalu, na co wskazywali w swych opiniach biegli sądowi i co zaaprobował Sąd.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. Sąd Najwyższy odstąpił od obciążania powódki kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego ze względu na jej trudną sytuację życiową i materialną (art. 102 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.).

aw

jw